

Нѣколко врѣме слѣдъ това Бѣлоснѣжка и Розичка отишли да ловятъ риба. Като се приближили до рѣката, тѣ видѣли че около водата скача нѣщо като голѣмо водно конче. Като отишли на близо, тѣ познали пакъ сжщото джудже.

— Какво правишъ ти тука? — попитала Розичка — Да не би да искашъ да се давишъ?

— Че глупавъ ли съмъ азъ да се давя! — извикало джуджето. — Нима вие не видите че ме влечи проклетата риба?

Джуджето стояло на брѣга и ловило риба, но вѣтърътъ му заплелъ брадата за прѣта на вѣдицата; щомъ на вѣдицата се хванала голѣма риба, нещастното джудже неможало никакъ да освободи брадата си; рибата се спуснала надолу и повлѣкла слѣдъ себе си и джуджето. То едва се задържало за храститѣ и трѣвата, но това малко му помогнало; то трѣбвало да се влечи слѣдъ рибата и всѣка минута имало опасностъ да бѣде завлечено вѣвъ водата. Момиченцата дошли тѣкмо на врѣме. Като се хванали силно за джуджето, тѣ всѣкакъ се мъчили да му издърпатъ брадата, но напраздно; брадата му била силно заплетена вѣвъ вѣдицата. Нѣмало какво да правятъ, трѣбвало пакъ да извадятъ ножицитѣ и да отрѣжатъ още едно парче отъ брадата му. Джуджето като видѣло това, пакъ завикало:

— Защо пакъ ми отрѣзахте брадата? защо ме обезобразихте? Малко ли ви бѣше по-рано? Какъ ще се покажа прѣдъ своитѣ хора?

Послѣ то взедо една торба съ брилянти, която била въ трѣстиката, и безъ да каже нито дума отишло си.

Наскоро слѣдъ това майката пратила момиченцата въ града да купятъ конци и игли за шиене. Пжтъгъ имъ билъ прѣзъ единъ пустиненъ брѣгъ съ огромни скали.